

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	14/1436-2/2015
Érkezett:	2015 JÚL 14.
Példány:	2
Melléklet:	db 4

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

(2) Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy határozatával semmisítse meg a Dunakeszi Járásbíróság által hozott 1.P.20.925/2012/29. számú és a fellebbezés során a másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék által hozott 4.Pf.21.414/2014/3. számú ítéletek perköltség viselésére vonatkozó részét.

Ügyfelemnek az Alaptörvényben biztosított jogának a megnevezéseként előadom hivatkozva a már fentebb idézett Alaptörvény XXIV. cikkére összefüggésben a 28. cikkével és az Alaptörvény XXVIII. cikkének (7) bekezdésére, továbbá Alaptörvény 24. cikkének (2) bekezdésének c.) pontjára, nevezetesen ügyfelemnek joga van ahhoz, hogy a jogalkalmazás, vagyis a peres eljárás során is a bíróságok a jogszabályok szövegét azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék, mely értelmezés során figyelemmel kell lennie a bíróságoknak a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos cél szolgálatára és ezzel együtt feleket megillető tisztességes eljárásra.

Hivatkozom 1/2013. (II. 28.) Polgári jogegységi határozat az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján indított per tárgya értékének meghatározása tárgyában

„A perindítás ilyen módon történt szabályozásának célja a hitelezői igények érvényesítésének megkönnyítése, azáltal, hogy a felelősség megállapítására már a felszámolás befejezése előtt lehetőség nyíljon. E céllal ellentétes lenne, ha mind a megállapítási, mind a marasztalási perben a vezető tisztségviselő felelőssége alapján fennálló teljes követelés alapul vételével meg kellene fizetni az illetéket. Az ilyen tartalmú értelmezés ellentétes lenne az Alaptörvény 28. cikkében foglalt értelmezési alapelvekkel is.”

Hasonlóan a fentiekkel az illeték és a perköltségek kiszabásának a teljes szerződéses értékkel történő kiszámítása sérti Ügyfelem alkotmányos jogait, mivel így aránytalanul magas terhet ró rá és azokra, akik hozzá hasonlóan szerződéssel kapcsolatos jogaik érvényesítése során csak jóval kisebb összeg, jelen esetben a foglaló visszakövetelése miatt kezdeményeznek vagy kezdeményez peres eljárást. A fenti jogegységi határozat is, ennek az alkotmányos jogérvényesítésnek az elősegítése miatt keletkezett, hogy ne a teljes követelés alapul vételével legyen a per megindítható, itt esetünkben mivel nem is érvényesíthető semmilyen úton a perindító fél szempontjából a kiszabott illeték alapjául vett összeg, így még jobban hátrányos, sértő és teljes mértékben a józan észnek, gazdaságosságnak és a tisztességnek ellentmondó ez az eljárás.

Az Illeték törvény:

38. § (1) Az illetéket az eljárást kezdeményező fél az eljárás megindításakor köteles megfizetni, kivéve, ha az illeték megfizetéséről utólag kell határozni. Az utóbbi esetben az illetéket az viseli, akit a bíróság erre kötelez.

39. § (1) A polgári peres és nemperes eljárásban az illeték alapja - ha törvény másként nem rendelkezik - az eljárás tárgyának az eljárás megindításakor fennálló értéke, jogorvoslati eljárásban pedig a vitássá tett követelés vagy követelésrész értéke.

41. § (1) Ha a bíróság az eljárás tárgyának értékét a fél által megjelölnél magasabb összegben állapítja meg, az illeték alapjának ezt kell tekinteni.

(2) Az eljárás tárgya értékének a felek által történő leszállítása vagy annak utólag alacsonyabb összegben történt megállapítása esetén az illetékalap mérséklésének - ha e törvény kivételt nem tesz - nincs helye. Ha az eljárás tárgyának értéke a fél nyilatkozata alapján emelkedik, a változtatást tartalmazó iraton le kell róni, illetve fel kell jegyezni azt az illetékkülönbözetet, amely az eljárás megindításakor fizetett, illetve figyelembe vett és a magasabb érték alapulvételével kiszámítható illeték között mutatkozik.

Utaltam rá, hogy azonban a Pp. 24. § szerint „a pertárgy értékének megállapításánál a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értéke irányadó. A keresettel érvényesített követelés vagy más jog értékeként - a tényleg megállapítható összegtől függetlenül - az alábbi értéket kell számításba venni: dologi jogi perekben a vitás dolog (rész), illetőleg dologi jog értékét.”

Kérjük a Tisztelt Alkotmány Bíróságot , hogy az Illeték törvény és a Polgári Perrendtartással összefüggésben állapítsa meg, hogy abban az esetben, ha az érvényesíthető követelés, jog értéke, melyet az eljárást kezdeményező követel kisebb, mint a szerződéses érték, úgy akkor a perindító fél által meghatározott követelt érték legyen az illeték kiszabás alapja, mivel ez áll teljes mértékben összhangban az Alaptörvényben rögzítettekkel.

Az említett jogszabályok megfogalmazása nem egyértelmű, homályos, ezért értelmezésükből a jogalkalmazók között is sok félreértelmezés , tévedés történik.

A jogszabályokból származó ellentmondások kialakulása semmi esetre sem a peres félnek felróható, sőt a bíróságok ebből eredő tévedése, eltérő értelmezése is arra vezethető vissza, hogy ezek a jogszabályok nem kristály tisztán, hanem félre- vagy többféleképpen értelmezhetően vannak megalkotva.

Adott esetben , ha az érvényesíthető követelést két különböző jogcímen követeli a peres fél, eltérő lehet az illeték kiszabás , ami teljes mértékben ellentmond az Alaptörvény XXIV. cikkelyének összefüggésben a 28. cikkelyében foglaltakkal , hiszen az érvényesíthető követelés ugyanaz, ez így sem nem gazdaságos, sem nem ésszerű, sem nem tisztességes és teljes mértékben kétségbe vonja a jogszabályok értelmezhetőséget. Ezáltal jelentős kárt , többlet költséget okozva a peres félnek.

Esetünkben, mivel a bíróság maga sem tudta, ezért halogatta a döntést ebben a körben és nem hívott fel minket az illeték kiegészítésének letételére.

Mint ahogy azt a 2014. március 14.-i előkészítő iratomban is kifejtettem a Pp. 22. § (1) bekezdése szerint „*a járásbíróság hatáskörébe tartoznak mindazok a perek, amelyek elbírálását törvény nem utalja a törvényszék hatáskörébe.*”

Hivatkoztam arra, hogy a Pp. kommentárjának a hatáskörre vonatkozó részénél is ezt olvashatjuk: „A követelés vagy jog értéke alatt a keresetlevél benyújtásakor tényleges értéket kell érteni. A Pp. 2. § (1) bekezdésében és Pp. 215. §-ában foglaltakra figyelemmel a per ura a felperes, s a kereseti kérelemhez a bíróság kötve van. Ennek megfelelően akkor is a felperes által megjelölt követelés összege a per tárgyának értéke, ha magából a keresetlevélből kitűnik, hogy a felperes az őt megilletőnél alacsonyabb értékű követelést érvényesített az alperessel szemben.”

A fenti jogszabályhely és kommentár egyértelműen rendelkezik, amikor kimondja, hogy a pertárgy értékének megállapításánál a keresettel érvényesített követelés az irányadó, vagyis a jelen perben a 6.000.000 forint a pertárgy értéke, tehát a jelen per elbírálására a Dunakeszi Járásbíróság jogosult.

Az elsőfokon eljáró Dunakeszi Járásbíróság ítéletének a hatáskörre vonatkozó indokolásánál a Pp. 28. §-ra való hivatkozásánál egyszerűen „elfelejtette” beidézni a jogszabályhely első mondatát, amely így hangzik: „A bíróság a hatáskörének hiányát hivatalból veszi figyelembe.”

Vagyis amennyiben az elsőfokú bíróság hatáskörének a hiányát állapítja meg, ügy át kellett volna tennie a pert a megfelelő hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bírósághoz.

De úgyszintén nem áll meg a bíróság által hivatkozott Pp. 28. §-nak második tagmondata sem, hiszen alperesek érdemi ellenkérelmüket a hatásköri kifogásuk után tették csak meg! Lásd alperesek 2013. február 3.-án kelt és a bírósághoz 2013. február 5.-én benyújtott beadványát.

Amennyiben pedig mégis úgy ítélte volna meg a bíróság – álláspontom szerint tévesen, - hogy a Pp. 28. § szerinti érdemi ellenkérelem alperesek által előadásra került, ügy akkor kellett volna felhívnia ügyfelemet, mint felperest, hogy a lerótt eljárási illetéket egészítse ki. Ez azonban nem történt meg!

Vagyis a másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék által hozott 4.Pf.21.414/2014/3. számú ítélete perköltség viselésére vonatkozó részében elfogadta az elsőfokon eljáró Dunakeszi Járásbíróság által hozott 1.P.20.925/2012/29. számú ítélete szintén a perköltség viselésére vonatkozó részében leírtakat.

Indokolásként arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével azt kívánom felhozni, hogy ekként az az állapot áll elő, hogy ügyfelem, mint felperes követelt 6.000.000 forintot alperesektől, azonban keresete másodfokon történő elutasításával (Itt kívánom megjegyezni, hogy álláspontom szerint a kereset elutasítása is jogszerűtlen volt, azonban ügyfelem az illeték magas volta miatt nem kívánt felülvizsgálati kérelemmel fordulni a Kúriához!) a perköltség 4.700.000 forint lett (illeték: 4.000.000 forint; ellenfél ügyvédi

munkadíja: 700.000 forint) , vagyis a követelt értékkel majdnem azonos értéket kellene megfizetnie perköltség jogcímén.

Álláspontom szerint ezen, a bíróság által megállapított perköltség teljesen abszurd, és sérti a már hivatkozott és az Alaptörvényben rögzített fent nevezett jogszabályhelyeket, nevezetesen azt, hogy a bíróságoknak a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezniük, és az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak ezáltal megfelelnek a tisztességes eljárás alapelveinek.

Márpedig – véleményem szerint – egy jogszabály célja nem lehet az, hogy amennyiben valaki követel egy összeget, akkor pervesztessége esetén annak a dupláját legyen köteles elbukni, hiszen ekként egyfajta házárdjátékká válik a peres jogérvényesítés.
Továbbá – álláspontom szerint – ez mind a józan észnek, mind a közjónak, mind az erkölcsös és mind a gazdaságos célnak is teljes egészében ellentmond.

Jelen alkotmányjogi panasz hiánypótlását – mellékletekkel együtt - 2 egyező példányban nyújtom be.

Budapest, 2015. július 8.

